

retére válnék. Valóságos várat épít és ebbe csaknem teljesen elrejtőzik. Csupán a feje látszik ki a kövek közül.

Ha egy-egy követ elveszünk a fészektől, haragosan surran ki kapuján, azután fogja a követ és ismét a helyére teszi. Ha pedig esetleg nem akadna rá, ujat keres és azt viszi a régi kőnek a helyére.

Valamennyi között legnagyobb mester a fészék-építőkagyló (Lima hians). Szinte hihetetlen, hogy ez az igénytelen, csöpp állat micsoda ritka művészettel építi meg a várat!

Ez a kis jószág fát, kavicsot, korallt, tengeri növényt, csigát, apró kagylótörmelékkel hordozgat össze nagy szorgalommal. Mindezt a gyűjtött anyagot maga köré rakosgatja és a szakála szarufonalaival behálózza, összekötözteti.

Az állatnak különös szövőkészüléke van. Saját-szerű váladék ez, a mely az állat testéből szívárog ki hosszú fonalak alakjában. Ezek rögtön megszilárdulnak, aminthogy az állat őket kiereszti. Hasonló készüléke van a fekete-kagylónak is. A kieresztett fonalak hosszú szakált alkotnak. Ennek segítségével az állat odatapsztja testét a sziklához, vagy a sövénygátakhoz.

Ha már most az állat a várat fölépítette, bel-sejét finom szövettel kibéleli és akkor az egész vár úgy tűnik föl, mint valamely madárnak gondosan készített fészke.

Az állat rendszeren nagy mélységekben építi házát, a hol a hullámverés nem háborgatja pizsmogó munkájában.

Ha azonban a part közelébe vetődik és ott adja rá magát az építésre, nagy sziklakövek alá

rejtőzik. Mintha csak tudná, hogy oda nem hat el a hullámok romboló munkája.

Maga az állat is igen érdekes és szép. A héjának hófehér a színe, mintha fehér márványból faragták volna. Az állatnak két oldalán egy-egy nyílása van. A nyílásokból hosszú, czafrangszerű, szép narancssárga nyulványok lógnak ki. Ezeket a függelékeket igen gyorsan mozgatja az állat és ilyenkor úgy tűnek föl, mintha eleven, aranyos, apró kigyók volnának. Ha a kagylót kiveszszük a fészkeből, nagysebesen elkezdi úszni. Izgatottan, szinte idegesen mozog, koronkint nagyot lódít a testén és az ékes fonalakat, mint valami tüzes üstököt, maga után vonsozolja. Végre ismét leereszkedik a tenger fenekére és csakhamar új várat épít, hogy minél hamarabb odameneküljön, mert örökké ott ólálkodik körülötte — mint minden élő körül — a halál. Gauss Viktor.

ÉG ÉS TENGER.

Hullámzik a tenger csöndesen, sötétén,
Füdü a nap lágyan zöld-tenger öleiben.
Egy-két vízi bűvár lecsap örömtelven
S halak játszadoznak vízének tükrébe.
Az ég boltozatja átöleli gyöngén;
Szivárványszín ragyog égen s tenger gyöngyén.
Ég és víz, oly közel egyik a másikhoz,
Mindkettő szivárványt, mindkettő vihart hoz.
Gyenge kis hajócska szeli át a vizet.
Égbe is megy hajó, gyakran vérrel fizet.
Az ég is oly magas, mint tenger hullámi,
Mindenikből itt-ott nagy morajt hallani.
Ég és tenger, mind a kettő úgy hasonlít,
Vidám, tarka élet tűnik fel ott, mint itt.
Szár az partról hid visz zöldelő tengerbe.
Égbe is vezet hid: szivárvány a neve.

Schultz Aurél.

harmatot a völgy tarka virágairól. Olyan ilyenkor a táj, mint egy óriási templom, ahol épen készülődnek az istentisztelethez.

Mily fölséges innen nézni a természet ébredését, ennek a rengetegnek a közepéből. Köröskörül fenyőillat, a tüdő telve azzal az üdítő reggeli levegővel; s midőn a szem odatapad, a sziklából kinőtt fenyő lehajló ágára, elbolyong a gondolat messzemessze túl a bérceken s oly szívesen időz az elmúlt gyermekkor kedves emlékeinek elhervadt virágai között... Eszembe jut az első fűrj, mit boldogult jó atyámmal csalogattunk a Kraszna partján; messze volt az... régen volt az... a gondolat is belefárad, mire visszatér.

Vadászom felugrott helyéből s nyitott szájjal figyelve mutatott a hátunk mögötti szikla felé. Valami különös hangot hallok, melyről nem akarom elbinni, hogy kakasdürgés, hisz a nap is feljött már, elmúlt a dürgés ideje. Jobban figyelek, most már tisztán hallok: Kala... kala... kala... kalakalakalakalakokk. Dürgött a kakas.

Ott voltunk már a fa alatt, melyen a kakas dürgött s vártuk a legközelebbi köszörülést, hogy oly helyre ugorhassak, honnan a kakast megláthatom. Kalapált egyet-egyet nagyobb szünetek után, míg egyszerre, minden reményemet megsemmisítve, szárnyával nagy zajt csapva elrepült.

Nehéz volna leírni azt az elkeseredett arcot, mit Józseffel egymásnak vágunk; mintha egymáson kerestük volna az elriasztás okát, de nem találtuk meg, hisz már 7 óra volt reggel s lehet, hogy a kakas nélkülünk is tovább állott volna.

Kifújtuk a belénk szorult lélegzetet s megnyúlt orral indultunk hazafelé.

A tanyán még mindig nem volt eredmény. Lajos báró kakasa is tovább állott.

A természetben való gyönyörködéssel s egymás vigasztalásával telt el a nap. Valószínű volt az egyik vadász azon állítása, hogy a kakasok még nincsenek teljes dürgésben, mert alig 3—4 napja, hogy a hó letakarodott a hegyekről. Pedig már május negyedike volt.

Hajnal van ismét. A lámpást már kioltottuk. József elől, én utána; óvatosan haladunk előre. Most dürgést hallunk, az első köszörülés alatt hamar József elibe ugrom; ő 15 lépésnyire követ engem. Tíz-tizenöt ugrás után, midőn a kakas alig 30 lépésnyire lehetett, hallok a repülés zaját; a mintegy 50 lépésnyire levő másik fára szállott s hogy nem vett bennünket észre, azzal bizonyította, hogy ott csakhamar dürgögni kezdett. Tovább ugrottunk.

Nyugodt vadásznak ismerem magamat, de most már az izgatottságtól minden tagomban reszkettem. Alig tettem megint 10—15 ugrást, ismét visszaszállott fejem felett arra a fára, hol előbb dürgött s itt is hamarosan folytatta énekét. Az első köszörülés alatt megfordultam s néhány ugrással ott voltam a fa előtt. Kalapálás alatt a földre sötöttem szememet, nehogy a kakas annak villogását észrevegye; csak a köszörülés alatt láttam alakját. Kétszer kellett feltekintennem, míg megláttam az egyik ágon ide-oda tipegni. A harmadik köszörülésre felkaptam a fegyvert — a negyedik már hattyúdál volt! Dördült a fegyver s a nemes vad nagyot puffanva hullott a mélységbe.

Nincs az a zerge, mely gyorsabban szaladt volna le azon a meredeken, mint ahogy azt József tette, midőn meglátta, hogy a kakas esik. Egy pillanat alatt ott volt, hogy felemelje s öröm-